

Un bărbat fuge din prezența Domnului **(Ein Mann flieht aus der Gegenwart des HERRN)**

17. 02. 1965

W. M. Branham

Jeffersonville – Indiana - SUA

Să ne plecăm capetele.

Dumnezeule scump, noi suntem fericiți în după masa aceasta pentru privilegiul de a ne putea aduna încă odată. Tu singur, DOAMNE, știi cum au așteptat inimile noastre să venim din nou în fața poporului Tău și să aducem mesajul care este așa de important și de necesar pentru ceasul acesta. Tu ne-ai dăruit aceste câteva zile. Noi ne rugăm, scumpe Dumnezeu, ca mâna Ta miloasă să fie asupra noastră pentru a ne călăuzi și a ne îndruma. Dăruiește-ne lucrurile de care avem nevoie, Doamne, căci inimile noastre tânjesc să te cunoască mai bine.

Noi vedem lanul copt, gata pentru marea recoltă și știm că grâul este pregătit pentru timpul marelui seceriș. Dumnezeu scump, noi ne rugăm ca Tu să faci să cadă pleava care ne înconjoară și să ne lași să stăm în prezența soarelui în următoarele zile, ca să ajungem la maturitate în Împărăția lui Dumnezeu.

Binecuvântează fiecare cântare ce va fi cântată; binecuvântează fiecare rugăciune și răspunde la rugăciunea fiecăruia. DOAMNE, salvează-i pe toți cei pierduți, cheamă-i înapoi la părtășie la casa Dumnezeului celui viu pe toți acei care s-au îndepărtat.

Noi ne rugăm, o, Dumnezeule, ca fiecare persoană bolnavă care vine sub acest acoperiș să fie vindecată. Dăruiește-o, DOAMNE. Fie ca la sfârșitul adunării să nu mai fie nici o persoană bolnavă printre noi.

Scumpe Dumnezeu, noi ne rugăm pentru noi, cei care pretindem că suntem biserica aleasă, împreună cu cei din toată lumea care au ieșit din Babilon, pentru a lua parte la părtășia minunată din aceste zile din urmă; o, Dumnezeule, binecuvântează Tu inimile noastre într-un mod deosebit, DOAMNE. Noi suntem într-adevăr flămânzi, DOAMNE, noi ne-am lepădat de toate lucrurile lumii și am pus de-o parte fiecare păcat care ne poate înfășura atât de ușor. Dă-ne răbdare ca să putem alerga în alergarea care ne este pusă

înainte. Îngăduie Tu, Tată. Fie ca la sfârșitul acestei adunări să fim creștini mai umpluți, mai tari și mai buni decât atunci când am intrat aici. Fie ca Dumnezeu să primească toată slava, căci noi ne rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Consider această întâlnire ca pe-un privilegiu așteptat de mult. Cu câteva zile în urmă, i-am spus soției: „Eu devin nervos când aștept să merg la casa lui Dumnezeu. Desigur, eu mai am și alți prieteni în toată lumea, dar aceasta casă a lui Dumnezeu este ceva deosebit. Din praful acesta de aici am fost luat când Dumnezeu mi-a dat viață pe pământ, și eu cred că, dacă El întârzie, voi fi îngropat aici, undeva. Atunci când El va reveni, mă va găsi pe aici pe undeva.

Este ceva deosebit când mă gândesc la Jeffersonville. De câțva timp mă simt așa de singur. Eu i-am spus soției mele: „Mie mi-e dor de casă, dar nu știu după ce, fie doar că sunt oamenii care se roagă pentru mine. Singurul lucru pe care îl pot face, este să merg înapoi și să țin acolo adunări câteva zile, pentru a vedea dacă vom primi ceva de la DOMNUL.” Poate El vrea să ne lase să aflăm ceva. Tema mare și importantă care este înaintea noastră, este „Căsătoria și divorțul”. Dacă este vreo întrebare, trebuie să fie și un răspuns. Nu poate fi o întrebare, dacă nu este și un răspuns. Indiferent despre ce este vorba, trebuie să existe un răspuns. Dacă este în voia DOMNULUI, vreau să încerc să vorbesc despre aceasta în următoarea duminică dimineață.

Măine seară vom fi în auditoriul Parkview al facultății Parkview. Este o clădire frumoasă, terasată. Rândurile de scaune sunt în așa fel aranjate, încât au o masuță mică pentru a putea scrie. Eu sunt sigur că o să vă simțiți mai bine acolo decât aici, în această adunare, unde suntem înghesuiți. Acolo este destul loc și pentru parcare.

Aici în oraș mai este încă un auditoriu care are șase mii de locuri. Dacă va fi plin acolo, atunci îl vom închiria, eventual, în vară când mă voi întoarce de peste ocean. Sunt patru mii de locuri pe scaune. Va fi destul loc pentru toți. Nimeni nu trebuie să se grăbească. Puteți veni de la ora 18.30, sunt sigur că toți veți primi un loc bun. Deși astăzi este miercuri și astfel are loc o oră de rugăciune, totul este plin. Sunt de părere că de mâine să fim acolo. Noi am închiriat-o cu speranța că aici va fi totul plin și vom putea merge acolo. Eu cred că este mai bine dacă vom merge acolo, nu ești de aceeași părere, frate Neville? Câțiva frați din adunare au plătit pentru aceasta. A costat numai 50 de dolari pe seară. Eu mi-aș dori să le putem oferi multora posibilitatea, pentru 50 de dolari, să stea într-o clădire nouă cu o platformă frumoasă.

Desigur că noi vom strânge colecte, cred eu, că noi nu dorim ca numai acești bărbați să plătească. Noi vom da banii înapoi. După ce vor fi plătite costurile, nu vor mai fi adunate colecte. Dacă sunt străini printre noi: nu este felul nostru de a cere bani sau să-i obligăm pe oameni să dea. Noi lăsăm să treacă farfuria pe la fiecare. Aceasta este o procedură religioasă. Deseori am încercat fără aceasta, dar nu merge. A da, este o parte din religia noastră. Aceasta face parte din datoria noastră. Indiferent cât este de puțin. Vă amintiți, cum DOMNUL a privit spre bogații care au pus jertfe mari în cutie și cum și-a adus jertfa o văduvă. Poate văduva aceasta avea copii mici, flămânzi, care mergeau lângă ea. Dar ea a dat tot ce avea. Isus a întrebat: „Cine a dat mai mult?”

Dacă aș fi stat acolo, aș fi spus: „Soră, nu face aceasta! Uite, noi avem destui bani!” Dar El nu a oprit-o. El a știut că El are pregătit ceva mai mare pentru ea. În ciuda tuturor lucrurilor, ea avea un locaș în slavă, în care s-a dus. El nu a oprit-o. El a permis ca ea să pună puținii ei bănuți înăuntru, căci așa a vrut ea. Ea a vrut, deși era văduvă, avea copii și poseda numai puținii bani pentru viață. Ea a avut dorință să o facă. Vedeți, dacă oamenii vor să dea, atunci trebuie să le dați posibilitatea să o facă.

Dar eu mă gândesc la cei care spun: „Cine dă cincizeci de dolari? Cine dă douăzeci de dolari?” Eu cred că așa ceva dăunează gândirii voastre. Eu sunt de părere că oamenii știu că este nevoie de bani pentru a ține o adunare. Eu nu le-am permis niciodată așa ceva celor ce aranjează adunările mele. Am spus: „Dacă voi trebuie să faceți aceasta, atunci este timpul să mă întorc la adunarea mea.” Noi nu trebuie să facem așa ceva. Dar eu cred că este bine dacă trimitem farfuria pentru colectă printre rânduri, pentru a avea o slujbă divină completă. Astfel noi vom da farfuria în fiecare seară de la unul la altul și vom spune numai că se poate începe cu colecta.

Eu cred că DOMNUL mi-a pus pe inimă un anumit mesaj pentru Biserică, pe care îl voi aduce în fiecare seară, dacă este în voia Lui. Eu am fost câteva zile în rugăciune. Eu nu voi vorbi despre aceasta, dar în urmă eu câteva zile s-a întâmplat un mare eveniment. Abia pot să aștept să vă relatez despre aceasta. Tema principală este - eu cred că cei mai mulți dintre voi știu deja - căsătorie și divorț. Aceasta este o temă puternică, dar eu nu știu cum să mă apropiu de ea. M-am dus sus, pe munte, ca să mă rog pentru aceasta și acolo DOMNUL m-a întâlnit. Eu nu am știut-o, dar DOMNUL mi-a făcut-o de cunoscut. Acum o știu. Dumnezeu mi-a dăruit răspunsul corect, și eu știu acum

că este adevărat. Nu știu când, poate duminică, doresc să le rog pe surori să nu ia parte la adunare.

Eu nu știu când va fi. Poate femeile căsătorite doresc să vină cu soții lor. Va fi vorba despre lucruri de viață și de moarte, despre care va trebui să se spună adevărul. Dacă noi o prezentăm ca „Așa vorbește DOMNUL!”, atunci voi știți că este adevărul. Eu mă încredințez Lui, că El o va face.

Cu câteva zile în urmă am fost la restaurant să mâncăm - Jerry și toți ceilalți vă așteaptă. Unul dintre ei a spus: „Săptămâna aceasta voi avea un venit mare, căci acolo va avea loc un joc de baschet și Branham va avea adunări. Atunci va trebui să pregătesc masa pentru mulți oameni.” Ei sunt de la cafeneaua „Ranch House”. Ei au fost foarte drăguți. Eu vă prețuiesc pe voi toți. Directorul de la „Ranch House” m-a întâlnit când am venit din Arizona și a spus: „Frate Branham, am auzit că vei avea o adunare. Eu mi-am mai angajat un ajutor. Apoi doresc să mai spun ceva, și anume că oamenii care vin de acolo, de la adunări, sunt foarte cumsecade.” Aceasta m-a bucurat, căci voi sunteți doar copiii mei. Voi nu sunteți capre, ci oi. Voi sunteți mieii DOMNULUI, pe care El mă lasă să-i hrănesc. Eu cred că El mă va lăsa să o fac în continuare. Noi mergem înainte pe cale.

După deschiderea pecetilor, eu am tot vrut să vorbesc despre tema „Căsătorie și divorț”. Voi știți că toate tainele Bibliei au fost descoperite prin deschiderea pecetilor. Eu îmbătrânesc și m-am gândit să fie cel puțin pe bandă, în caz că mi se întâmplă ceva, ca Biserica să nu rămână în neclaritate și să se întrebe ce am avut de gând și ce am vrut să spun. Voi încerca să vă prezint cu ajutorul DOMNULUI și celelalte teme care par așa de grele. Dacă se va întâmpla ceva sau dacă voi pleca înainte să vină El, atunci banda vă va sta la dispoziție.

Cred că am primit cărți noi. O văd pe sora Vayle, dar nu știu dacă doctorul este aici. Este aici, soră Vayle? Poate este în adunare. Nu-l văd. Da, acolo în spate! Fratele Vayle a scris o carte. Mi s-a spus astăzi că sunt două. Frate Vayle, așa este? Tu ai două cărți aici. După câte știu eu, fiecare poate să primească un exemplar.

Așa este? Cartea „Cele șapte epoci ale Bisericii” este gata. Așa este, frate Vayle? Acum este tipărită. Eu știu că voi le vreți, căci ele răspund la multe întrebări care le aveți pe inimă. După aceea vom cuprinde „Cele șapte peceti” într-o carte, pentru ca fiecare să o poată citi și să primească o înțelegere mai bună. Cred că este deja scrisă. Mai întâi am scris-o de pe bandă, așa cum a fost vorbită. Voi știți, una este să îți o predici și altceva este să scrii o carte.

Dacă ating o temă, atunci voi înțelegeți. De exemplu, despre sămânța șarpelui. Dacă citește cineva și nu este prezentat clar, atunci el va întreba: „Ce este sămânța șarpelui?” Nu ar înțelege. Dacă va ajunge vreodată în universitatea „Princeton”, atunci ei ar crede că noi suntem oameni fără minte. De aceea, l-am rugat pe fratele Vayle să mă ajute, păstrând linia de gândire, dar punând totul într-o formă gramaticală corectă, căci eu sunt sigur că gramatica mea ar fi o taină pentru mulți.

Pe lângă aceasta, iubitul nostru frate trebuie că a primit un pic inspirație suplimentară, căci el a spus că va mai scrie încă două cărți ca cele dintâi. Una se numește: „Proorocul secolului douăzeci” și cealaltă „Epoca bisericii Laodicea”.

Billy mi-a spus în seara aceasta că au fost aduse astăzi câteva mii din Texas. Sunt aici. Se va face de cunoscut câte sunt aici. Cred că au fost deja plătite, nu sunt sigur. Dacă este așa, atunci se vor da gratis mai departe. Sper că vă va bucura. Dacă este așa, atunci dați mâna fratelui Vayle și spuneți-i cât de mult îl prețuiți. Eu personal nu am citit-o încă. Dacă aș citi-o, atunci poate îmi voi schimba părerea. Voi încerca să o citesc în săptămâna aceasta, dacă o să am posibilitatea.

Astăzi este miercuri seara. Adunările noastre publice încep mâine. Dar dacă sunt deja printre voi, atunci nu pot rămâne acasă când știu că voi toți sunteți aici. Este de parcă ar veni rudeniile voastre. Voi alergați în întâmpinarea lor până la capătul străzii. M-am gândit să vin aici pentru a vă spune vouă, celor din Jeffersonville, un bine ați venit.

În urmă cu circa trei săptămâni am venit acasă. Am avut adunări în Arizona. Apoi am venit înapoi ca să mă odihnesc și m-am dus la vânătoare; am împușcat un leu și astfel am primit un premiu în Arizona. L-am urmărit circa 30 de kilometri prin pădure.

Ca băiat nu m-am gândit niciodată la așa ceva, dar aceasta arată cum se întâmplă lucrurile și DOMNUL ne-a dat un loc în care suntem de câteva luni și unde copiii merg la școală.

Când eram copil- eu cred că în seara aceasta este aici Jimmy Poole sau tatăl lui, Big Jim. Noi am mers împreună. la școală Îmi amintesc cum eram un copil mic, îmbrăcat jerpelit, cu teniși din care se vedeau degetele, ședeam acolo și împrumutam o bucată de hârtie de la unul și un creion de la altul. Eu am scris mai demult poezii. Doamna Woods a vrut să citesc astăzi după masă una dintre poeziile despre Ford-ul meu cel vechi. Ea a spus: „Aceasta trebuie să o trimitem la Domnul Ford.”

Am spus: „În aceasta este prea mult adevăr. Un zăngănit în față, un măcinat în angrenaj și schimbătorul ca un joc chinezesc ... Dar eu am spus întotdeauna că singurul lucru pe care trebuia să-l fac, este să număr cele patru roți, să zgudui puțin, să pornesc și să. sar înăuntru. Am spus: mergea bine pe munte în sus, foarte încet: eu-cred-că-pot, eu-cred-că-pot. Pe partea cealaltă apoi: eu-am-crezut-că-pot, eu am-crezut-că-pot.” În felul acesta mergem noi în călătoria noastră în sus, pe munte ca în „Călătoria pelerinului”.

Am mai avut o poezie. Gândiți-vă numai, atunci aveam vreo doisprezece ani: acum câteva zile am stat acolo, am privit în prăpastie și m-am gândit: „Acest leu se va afla curând în camera aceasta și va privi pe fereastră.” Apoi m-am gândit la mica mea poezie și am căutat-o. Credeți voi că Dumnezeu dă inspirație în toate? Dumnezeu trebuie să dea o cântare. Credeți voi că Dumnezeu este în cântări? Isus a spus aceasta, atunci când a vorbit despre David. Nu știți ce a spus David în Psalmi? Vedeți ce s-a întâmplat la răstignire! David a cântat în Psalmul 22: *„Dumnezeule! Dumnezeule! Pentru ce m-ai părăsit? ... mi-au străpuns mâinile și picioarele: toate oasele aș putea să mi le număr .”* Voi știți că aceasta a fost o cântare, un Psalm.

Fiți atenți în ce fel s-au împlinit aceste versete. Ca un copil mic, cu hârtie împrumutată eu am spus:

Mie mi-e dor, așa de dor
după îndepărtatul sud-vest,
unde umbrele sunt foarte adânci peste crestele munților.
Eu pot vedea un coiot la pândă
în ceața violetă.
Eu aud urletul lupului de stepă
acolo unde pasc sălbătăciunile.
Și undeva într-o râpă
Aud strigătul unui leu.
În îndepărtății munți ai Catalinei
la linia Arizonei.

Patruzeci de ani mai târziu am șezut acolo, la râpa aceea. Leul s-a uitat la mine. O, Dumnezeule, există o țară dincolo de râu. Undeva trebuie să fie, prieten! Prea multe lucruri vorbesc despre ea. Toate aceste lucruri nu sunt un basm. Sunt realitate.

Sunt așa de bucuros că în seara aceasta sunt aici, cu oameni cu care voi fi împreună pentru totdeauna. Acolo nu va mai fi boală, nici moarte și nici despărțire. Călătoriile nu vor mai fi grele.

Nici o adunare nu este completă dacă nu se citește din Biblie. Frate Neville, am venit aici, căci Billy mi-a spus că vrei să vorbesc. Așa este, frate Neville? Poate iau prea mult ca fiind de la sine înțeles. Dar eu m-am simțit bine. Voi, care aveți cântări, adresați-vă fratelui Neville dacă vreți să cântați, căci noi avem circa o jumătate de oră pentru introducere, apoi mergem direct în mesajele acestea adânci, pentru a vedea ce vrea DOMNUL să facă.. Eu cred că noi avem adevărul. Cu aceasta sunt mulțumit. Cred că grâul este copt și pleava începe să se retragă.

Mâine poate voi face o introducere despre cum se retrage pleava de la grâu. Dar grâul trebuie să fie în prezența soarelui ca să se coacă. De aceea suntem aici, prieteni. Rămâneți în prezența soarelui, până când grupul nostru de oameni de aici este așa de copt pentru Hristos, încât să fie pâine pe masa Lui. Aceasta doresc eu să se îplinească.

Înainte să ne apropiem de Cuvânt, după ce am spus poeziile, vrem să ne rugăm încă o dată. Apoi vom trece la text. Scumpe Doamne Isuse, ajută-ne în seara aceasta în aceste cuvinte puține, în timp ce noi Te așteptăm. Noi ne rugăm ca harul și mila Ta să fie cu noi, O, DOAMNE. Moaie inimile noastre; îndepărtează fiecare pleavă, toți scaietții și buruienile, și lasă să cadă razele soarelui lui Dumnezeu peste Cuvânt, o, DOAMNE. Să avem o adunare așa de mare, încât să nu mai rămână nici o persoană printre noi nemântuită și toți copiii să vină în împărăția lui Dumnezeu și acei fără botezul cu Duhul Sfânt, să-l primească, Tată. Fie ca toate marile taine pe care trebuie să le cunoaștem în epoca aceasta DOAMNE, să ne fie descoperite, ca să le vedem în claritatea lui Dumnezeu, ca să știm cum să ne comportăm și să procedăm, să facem mădularele trupului nostru roabe ascultării de Cuvânt, ca să știm cum să trăim în acest timp în care se apropie venirea DOMNULUI Isus.

DOAMNE, n-am școală multă, abia sunt în stare să citesc, iar unele cuvinte nu le exprim bine; dar, DOAMNE, Dumnezeu meu, numai Tu singur poți să faci legătura dintre aceste cuvinte. Tu ești singurul care o poți face. Nu există nici o posibilitate pentru un om să facă aceasta. Este numai în mâinile Tale, o, DOAMNE. Dă fiecăruia dintre noi ceea ce este ascuns în Cuvântul Tău, ca să devenim creștini mai buni și exemple de creștini în acest timp în care trăim. Noi ne rugăm în Numele DOMNULUI Isus. Amin.

Mulți dintre voi au Biblia. Deschideți vă rog la Iona. Se vorbește atât de mult că Iona ar fi alunecat. Eu am luat întotdeauna partea lui Iona. Nu cred că Iona a căzut de la credință. Eu nu cred aceasta. Noi folosim deseori expresia: „El este un Iona.” Am vorbit o dată despre aceasta și am spus ce cred eu că s-

a întâmplat cu Iona. „Cuvântul DOMNULUI a vorbit lui Iona, fiul lui Amitai, astfel: „Scoală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și strigă împotriva ei. Căci răutatea ei s-a suit până la Mine!” Și Iona s-a sculat să fugă la Tars, departe de Fața DOMNULUI. S-a pogorât la lafo, și a găsit acolo o corabie care mergea la Tars. A plătit prețul călătoriei, și s-a suit în corabie ca să meargă împreună cu călătorii la Tars, departe de fața DOMNULUI.”

Nu este acesta un sfârșit trist? „Un bărbat fuge din prezența DOMNULUI”, aceasta este tema mea. Mai întâi vrem să ne gândim asupra acestui lucru. Mă gândesc că principala cauză pentru care Iona a făcut acest lucru, a fost că el, un iudeu, a fost trimis într-un oraș păgân, cu un mesaj împotriva lor. El s-a gândit că nu-l vor primi, căci păgânii ar spune: „Ce are iudeul acesta de-a face cu noi?” Dar vedeți, noi vedem aici un lucru important, și anume că Dumnezeu nu este numai Dumnezeul iudeilor, ci și Dumnezeul neamurilor. El este Dumnezeul tuturor oamenilor.

El doar i-a ales pe iudei. Iudeii au devenit poporul ales al lui Dumnezeu. Ei au fost aleși cu un anumit scop. Scopul era de a le da lor legea. Ei nu au putut-o respecta. EL a arătat prin poporul acesta că legea nu se poate ține. El este un Dumnezeu al dreptății. Legea cerea dreptate, dar în lege nu era har pentru a-i elibera pe oameni. Pedeapsa nu a fost plătită prin lege. Era nevoie de har ca să fie plătită pedeapsa pe care ne-a dat-o legea.

Iona - ca unul din cei mai puțin cunoscuți prooroci ai Bibliei - a fost chemat să meargă în orașul aceasta. Aici găsim exemplul nostru. Fiecare din noi, fugim întotdeauna de ceva - de greutate, de răspundere, așa facem noi toți. Noi mai bine fugim, decât să întâmpinăm greutatea. Noi ne punem pe fugă.. Câteodată vrem să plecăm de la lucru. Noi nu vrem să facem munca aceea. Unii cred că pot să trăiască fără să muncească. Dar cred că Solomon a spus: „Du-te leneșule, și învață de la furnică.”

Voi știți că micile furnici, dacă nu se îngrijesc pentru iarnă, atunci nu pot supraviețui. Toate trebuie să lucreze. Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să le facem, atâtea răspundere pe care trebuie s-o avem. Fiecare trebuie să aibă o anumită răspundere.

Când ajungeți la punctul să vă alegeți soția și să vă căsătoriți, sau să alegeți soțul, atunci trebuie să preluați o răspundere. Atunci poate vă gândiți să construiți o casă, o casă frumoasă. Nu uitați, ca femeie căsătorită trebuie să vă gândiți la răspunderea voastră de a educa copii. Voi trebuie să vă gândiți că pereții albi frumoși vor fi curând plini de pete de mâini murdare. Apoi vine răspunderea să vă trimiteți copiii la școală. Voi aveți răspunderea să vă îngrijiți

pentru hrană și îmbrăcăminte. Totul este o răspundere. Când trebuie să acceptăm răspunderea, noi repede ne eschivăm. Noi vedem că a fi căsătorit aduce cu sine răspunderi de tot felul.

Este greu să spunem, dar este adevărat, că uneori predicatorii evită răspunderea de a sta pentru Cuvântul adevărat al lui Dumnezeu când sunt confrunțați. Ei evită răspunderea. Dacă le este prezentat oamenilor adevărul Cuvântului lui Dumnezeu, atunci este cunoscut că suntem înclinați să ne opunem până la ultima suflare.

Tocmai am vorbit cu nepotul meu. El este catolic. L-am botezat pe băiat, în urmă cu câțiva ani, în Numele lui Isus Hristos. Apoi a făcut cunoștință cu o fată și a devenit catolic. Eu am ținut mâna mamei lui când a fost pe moarte. Ultimele cuvinte pe care le-a spus, au fost: „Ai grijă de Melvin!” El a avut deja câteva visuri, chiar în ultima săptămână. El a spus: „Se făcea că am venit în adunarea ta, unchiule Bill: tu stăteai acolo și predica. Eu m-am ridicat să depun o mărturie. După aceea m-am trezit.” El a spus: „Eu am procedat greșit.”

I-am spus: „Melvin, pentru aceasta nu ai nevoie de tălmăcire. Locul tău este acolo, de acolo faci tu parte.” Așa este. Câteodată ni se cere aproape imposibilul când trebuie să preluăm o răspundere.

Ca tată, trebuie să preiei răspunderea să-i bați pe copii. Așa ceva nu vrei să le faci celor mici. Dar ca tată sau mamă, aveți răspunderea să-i educați pe copii. Biblia spune: *„Cine cruță nuiava, urăște pe fiul său.”* Cu aceasta trebuie să fie de acord toți psihologii din lume. Rămâne adevărul lui Dumnezeu. Dacă aceasta ar fi practică mai mult, atunci nu am avea astăzi atâta criminalitate printre tineri și stricăciunea pe care o avem astăzi. Dar vechea rânduială de aur a casei a fost demult uitată. Copiii sunt lăsați să facă ce vor, ce le place.

Dar după cum am spus deja: predicatorii sunt confrunțați cu adevărul și apoi pleacă. Se pare că este ceva acolo cu care nu vor să se întâlnească. Deseori oamenii vin și spun: „Eu știu că este așa, frate Branham. Dar dacă fac aceasta, atunci voi fi dat afară din biserică.” Ce este aceasta? Dacă nu o faci tu, atunci vei fi aruncat afară de acolo, de sus. De undeva veți fi aruncați afară. Este mai bine să vă confrunțați cu lucrul acesta, în loc să fugiți și să spuneți: „Eu merg aici și nu mă mai întorc înapoi.” Veniți înapoi, ascultați și mai mult, cercetați în Scriptură. Isus a spus: *Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.* (Ioan 5:39). Dar noi vedem că oamenii nu vor să dea piept cu această problemă.

Aduși în prezența lui Dumnezeu, noi recunoaștem că Dumnezeu a dat făgăduințe și El este dator să le împlinească; și când a împlinit făgăduințele, oamenilor le este teamă de răspunderea să primească mesajul aceluia ceas. Noi găsim aceasta peste tot.

Cum este cu voi, lutheranilor? Câți oameni s-au temut să urmeze adevărul lui Luther, când el a venit cu neprihănirea? Vedeți, te-ar fi putut costa viața, să ieși de acolo, să-L mărturisești pe Isus Hristos și să devii lutheran.

Vedeți cum a fost cu voi, metodiștii. Voi ați fost numiți „trotinete sfinte”. Eu cred că știți aceasta. Ei au venit sub Duhul și au fost mișcați încolo și înapoi. Se spunea că ei au „palpitații”. Aceștia nu au fost penticostalii, ci metodiștii, în urmă cu mulți ani. Ei se scuturau, tremurau și cădeau sub puterea lui Dumnezeu. Se arunca apă peste fețele lor și li se făcea vânt, pentru că se credea că au leșinat. Ei erau numiți „trotinete sfinte”. Mamele și tații voștri trebuiau să primească și să recunoască adevărul sau să respingă.

Cum este cu voi, penticostalilor, care ați primit restituirea darurilor Duhului? Când a venit din nou botezul cu Duhul Sfânt și darurile Duhului în biserică, metodiștii au vrut să vă arunce afară, și au și făcut-o. Dar voi a trebuit să apărați aceasta. Cum a fost când s-a accentuat botezul în Numele lui Isus Hristos și voi l-ați recunoscut ca fiind adevărul? Voi trebuie să fiți de partea Cuvântului sau să faceți ceva împotriva. Voi purtați răspunderea pentru aceasta. Fiecare trebuie s-o poarte, și voi trebuie să priviți aceasta în ochi. Așa este. Dacă noi vedem în zilele acestea cum se împlinesc făgăduințele și lucrurile care sunt scrise în Cuvântul lui Dumnezeu, atunci noi avem răspunderea să fim de acord sau să ne îndepărtăm de aceasta. Voi nu puteți rămâne neutri. Voi trebuie să faceți ceva. Voi nu puteți să intrați prin ușa aceasta în casa lui Dumnezeu și să ieșiți afară ca aceeași persoană. Ori v-ați îndepărtat de Dumnezeu, ori v-ați apropiat de El, și anume de fiecare dată când veniți.

O, ce simplu este pentru oameni, să evite aceste lucruri! Doresc ca noi să ne gândim la aceasta mâine când vom începe adunările oficiale. Vă rog să fiți atenți când veți fi confrunțați cu aceste lucruri. Dacă este vreo întrebare despre aceasta, atunci trebuie să existe și un răspuns.

Dacă vreau, de exemplu, să merg spre vest și voi îmi arătați direcția aceea, atunci voi știți că eu nu voi ajunge la țintă pentru că este nord-vestul. Dacă mă îndrumă cineva spre direcția aceea, eu trec din nou pe lângă țintă, căci este sud-vest. Atâta timp cât mai întreb unde este vestul, trebuie să fie un

răspuns undeva. Dacă noi suntem confrunțați cu întrebări despre adevăruri biblice, atunci trebuie să existe răspunsul corect. Așa este. Trebuie să fie.

Dacă ni se prezintă ceva, atunci eu sunt de părere că, în loc să fugim de acolo și să spunem: „Aceasta este o nebulă, așa ceva nu pot să cred”, ar trebui să ne luăm Biblia, să ne așezăm și să ne adâncim. Voi sunteți acum într-o adunare. Priviți spre aceasta! Cercetați personal cu Cuvântul. Aceasta este singura posibilitate de a afla adevărul. Este adevărul din Genesa până la Apocalipsa. Hristos este descoperirea întregii Biblii. În El, în Hristos, s-au împlinit toate proorociile biblice, căci El a fost Dumnezeu descoperit în trup.

Dacă suntem confrunțați în adunare cu aceste lucruri și vedem puterea lui Dumnezeu manifestată prin lucrurile supranaturale, și privim în Biblie și observăm că au fost făgăduite pentru acest ceas, atunci suntem confrunțați cu aceste lucruri și avem o răspundere dacă o acceptăm pentru noi. Mulți oameni simpatizează și spun: „Este corect!”, dar aceasta nu este de ajuns. Cu aceasta nu ați preluat răspunderea.

Dacă eu, ca bărbat tânăr, aș căuta o femeie cu care vreau să mă căsătoresc, și eu întâlnesc o fată în care găsesc toate însușirile pe care le aștept de la o femeie - cu morală regească, drăguță, o ființă blândă, o cretină adevărată, tot ce îmi doresc de la o femeie bună - chiar dacă cred că ea este desăvârșită și cea dorită, totuși ea nu-mi aparține, până când nu preiau răspunderea și ea devine soția mea.

Așa este și cu mesajul. Voi poate spuneți: „Este corect.” Acesta sau celălalt spune: „Eu simpatizez cu aceasta. Eu cred că este adevărul.” Dar voi trebuie să-l primiți. Trebuie să devină o parte din voi și voi o parte din el. Atunci vă aparține vouă.

Dacă voi vă căsătoriți cu acea femeie pe care ați ales-o, atunci voi deveniți una. Așa este cu voi și cu Hristos. Dacă voi îl vedeți descoperit și devenit realitate, atunci voi sunteți o parte din El și El o parte din voi împreună sunteți o parte din mesaj.

O, câte vapoare ale denominațiunilor care merg la Tarsis avem noi pentru Iona din zilele acestea, - circa nouă sute dintr-acestea. Alege pe drumul comod pe vapor - nu vor să se întâlnească cu acest mesaj. Iona nu a vrut să se întâlnească cu lucrul acesta și să meargă la neamuri. E nu a vrut să ducă acolo mesajul acesta aspru: „În patruzeci de zile orașul se va scufunda, dacă nu vă pocăiți” El nu a vrut să facă aceasta și s-a gândit: „Este foarte greu să spun ce vor face păgânii cu mine.” Dar el trebuia să preîntâmpine aceasta. El a luat un

vapor comod spre Tarsis. El a intrat în vapor și a adormit pe drumul acesta comod.

Este o cale populară pentru oameni. Este o cale ușoară dacă fiecare vine și vă bate pe umăr, spunând: „Tu ești un bărbat cumsecade.” „Aceasta este așa și așa ...” Lumea va privi spre voi. Este ușor să mergi pe calea populară. Dar dacă trebuie să faceți altceva, dacă vreți să vă ocupați poziția conform convingerii voastre, și voi știți că este adevărul, atunci începe greul. Atunci începe neplăcerea.

O, cât de des am cântat vechea cântare:

Ce simplu este să navighezi pe marea liniștită,
să te încrezi în brațele mari ale lui Iehova

Dar dacă se ridică valurile și vânturile bat, dacă valurile sunt înalte, ce faceți atunci? Mi-a povestit odată o doamnă despre timpurile căruței cu cai. Calul a alergat repede cu ea pe drumul spre adunare. Eu am întrebat: „Ce ai făcut?” Ea a spus: „Eu m-am încrezut în DOMNUL până s-au rupt curelele.” Acesta este timpul în care ar trebui să ne încredem în DOMNUL și după ce se rup curelele. Voi vă bazați pe curele până se rup.

Noi observăm că sunt multe drumuri ușoare cu vapoare spre Tars. Este așa de simplu. Atâta timp cât nu preluați răspundere, merge totul cum doriți voi. Toți vă iubesc, toți sunt de acord cu voi, voi sunteți de acord cu toți - nu este acesta un laș care se lasă împins dintr-o parte în alta? Indiferent cine sunteți și ce susțineți, oamenii raționali vor avea o părere mai bună despre voi dacă susțineți convingerea voastră.

Fiți fără grijă! Priviți o femeie care nu arată prea bine, indiferent ce este ea, dar dacă are principiile unei femei și se comportă ca o doamnă, atunci orice bărbat se angajează pentru ea. Desigur, noi prețuim dacă cineva pledează pentru ceva care crede că este adevărul.

Mulți sunt mișcați încolo și înapoi. Prea mulți creștini din zilele acestea sunt frumos șamponați, încât spun că este destul dacă fac parte dintr-o biserică, având numele lor scris undeva, într-un registru sau să sară puțin în sus și-n jos, să jubileze sau altceva, și o numesc apoi creștinism. Creștinismul este trăirea acestei vieți aspre, zi de zi pentru Dumnezeu, în lumea aceasta. Este un foc care arde continuu și dragostea lui Dumnezeu care înflăcărează inimile voastre v-a pus printre oameni ca să-i conducați la Hristos.

Răspundere! Este simplu să mergi pe calea pe care merge lumea. Este simplu să înnoiiți în direcția curentului. Mergeți cu barca voastră pe fluviu. Luați-vă vâslele și începeți să vâsliți împotriva curentului; voi nu înaintați prea bine și

este foarte greu. Dar dacă lăsați vâslele, atunci să vedeți ce repede treceți pe lângă pomi, dar uitați-vă încotro mergeți! Gândiți-vă la aceasta! Dacă vâsliți așa de ușor, atunci vedeți ce repede ajungeți într-un alt curent sau cădeți într-o cascadă. Nu va dura mult până veți ajunge la cascadă dacă mergeți împreună cu lumea. Voi nu vreți aceasta, nu, niciodată! Dar voi trebuie să luați răspunderea asupra voastră.

Voi credeți și sunteți de părere că este adevărul. Este o răspundere pe care ne-a dat-o Dumnezeu în timpul acesta, ca să aducem acest mesaj. Eu îmbătrânesc și știu că zilele mele se scurtează. Eu simt o răspundere și mai mare decât înainte. Eu înaintez. Noi trebuie să o facem. Noi trebuie să spunem peste tot despre mesajul acesta și să le spunem oamenilor că Isus Hristos vine, că El este Dumnezeu și că va veni în curând. În lumea aceasta nu este nici o speranță decât venirea DOMNULUI.

Privesc spre câțiva prieteni care au fost cu mine, când mi-a apărut îngerul DOMNULUI. Frații de aici, așa cred eu, au găsit locul unde s-a întâmplat. Gândiți-vă ce a spus DOMNUL în ziua aceea fratelui Wood, când am urcat muntele. El a plâns din cauza nevastei lui bolnave. DOMNUL mi-a spus: „Ridică piatra, arunc-o în aer și spune: „AȘA VORBȘTE DOMNUL!”, Eu am făcut întocmai. Fratele Wood este aici ca martor. Eu am spus: „Frate Wood, nu va mai dura mult până vei vedea ce se va întâmpla.”

Pe când stăteam în ziua următoare, toți împreună - unii dintre ei sunt în seara aceasta aici - era acolo și un predicator tânăr. Îl întâlnisem deja cu o seară înainte. El era în campingul nostru. El a venit pentru a fi cu noi. El mi-a spus: „Frate Branham, ți se dau și aici vedenii?” Eu am spus: „Da! Dar eu am venit aici ca să mă odihnesc puțin. Desigur că El îmi arată și aici lucruri. Peste dealul acesta mi-au apărut cei șapte îngeri.”

El a răspuns: „O, da, înțeleg. Eu am sprijinit adunările tale în California.” Am răspuns: „Mă bucur să aflu aceasta.” În timp ce eu stăteam acolo, am văzut într-o vedenie un doctor mai corpulent care se uita în ochii lui și pe care l-am auzit spunând: „Îți vei pierde ochiul acesta, căci este atacat de o alergie. Eu te-am tratat doi ani, dar tu totuși vei pierde ochiul acesta.”

Eu am spus: „Tu mă întrebi aceasta pentru că doctorul ți-a spus în urmă cu câteva zile că-ți vei pierde ochiul.” El a spus: „Așa este.” El a privit în jur, în timp ce am văzut-o pe mama lui într-o vedenie; care și-a dat jos ciorapul și i-a arătat piciorul care era plin de tumori, până la degete. Ea a spus: „Dacă îl vezi pe fratele Branham, spune-i să se roage pentru mine.” și astfel eu am spus: „Mama ta și-a întins piciorul, a arătat tumorile mici de pe degetele ei și a

spus: „Lasă-l pe fratele Branham să se roage!” El a spus: „Frate Branham, acesta este adevărul.”

Apoi l-am văzut din nou acolo cum stătea și mă privea cu ochi clari. L-am întâlnit toamna trecută. Ochiul lui au fost mai buni decât ai tuturor celorlalți din camping. DOMNUL l-a vindecat.

Pe când stăteam acolo, DOMNUL mi-a arătat ce se va întâmpla. Judecățile sunt pe cale să lovească coasta de vest.” El a spus: „Așează-te acolo lângă foc.” Aveam în mână o lopată și m-am dus dincolo. Acolo mai era și fratele Roy Roberson. Noi toți îl cunoaștem. În seara aceasta nu este aici, după câte știu eu; el este în Arizona. El este președintele comitetului de aici. Eu am știut că el este un luptător bătrân. Ceva era pe cale să se întâmple. Era o dimineață într-adevăr foarte frumoasă, liniștită, circa ora 10. Frații erau prezenți, cam zece sau doisprezece și-au adunat corturile și se ocupau de vânatul adus. Eu m-am dus acolo și am spus: „Roy, ascunde-te repede! Ceva este pe cale să se întâmple.” Mai mult nu i-am putut spune. Și chiar atunci când am ajuns acolo, a venit un vânt puternic de la Dumnezeu din cer, a făcut un zgomot tare, a zguduit muntele, a intrat în munți, a trecut cam un metru și jumătate deasupra capului meu, încât a atins vârfurile pomilor și o bucată de stâncă s-a desprins din munte. A fost aruncată în aer și a venit înapoi spre munte, iar pietrele s-au desprins din stânci. Aceasta s-a întâmplat de trei ori, apoi s-a ridicat în văzduh. Fratele Banks a venit la mine și a spus: „Aceasta este despre ce ai vorbit?”

Am răspuns: „Da, aceasta este!”, Două zile mai târziu, Alaska aproape că s-a scufundat. Pe întreaga coastă de vest, au fost tunete și cutremure. Într-una din zile va aluneca în ocean. Așa este. Ce este? Noi trăim în ceasul venirii DOMNULUI. Noi am văzut cum s-au ridicat sistemele religioase și politice și lucrurile care se întâmplă. Noi știm că există un răspuns adevărat pentru aceste lucruri. Oamenii de la țară se ascund în peșteri. Sigur ați citit și voi: „În 16 martie va veni DOMNUL.” Voi știți că nu este așa. Isus a spus: „Nimeni nu știe ceasul sau clipa.”

Dacă vedem toate aceste lucruri și evenimente, atunci trebuie să existe un răspuns adevărat. Adevărul trebuie să fie undeva. Există un est și un vest, dar există și un sud-est și nord-vest. Undeva trebuie să fie un răspuns adevărat la problema aceasta.

Să ne ascundem? Noi trebuie să le spunem oamenilor că suntem în ceasul venirii Fiului lui Dumnezeu. Noi vrem să fim atenți și să mergem tot înainte, să fim pregătiți să-i dăm oricui răspunsul corect.

Deja în grădina Eden a fost așa, întotdeauna oamenii s-au ascuns și s-au îndepărtat de Dumnezeu. În grădina Eden, Adam trebuia să decidă dacă va rămâne cu Dumnezeu sau va merge cu soția lui. Decizia trebuia s-o ia el. Răspunderea era asupra lui. Să ia ceea ce a spus soția lui sau ceea ce a spus Dumnezeu. El s-a decis să meargă cu soția lui. Când a făcut aceasta, el și-a pierdut starea lui originală și a adus moartea asupra întregii lumi. El a avut răspunderea să accepte sau nu așa-zisa nouă lumină, pe care a adus-o soția lui, deși era în contradicție cu ce spusese Dumnezeu. Gândiți-vă asupra acestui lucru! Dumnezeu le-a dat numai opt sau zece cuvinte pe care trebuiau să le respecte: „Din pomul cunoștinței binelui și al răului să nu mâncați!” Mai mult nu trebuiau să țină. Numai atât de puțin din Cuvânt, și nici aceasta nu au respectat. Apoi Adam a trebuit să se decidă dacă face ceea ce spune soția lui sau ceea ce a spus Dumnezeu. El a ieșit afară cu ochii deschiși. El a trebuit să preia răspunderea. Prin aceasta, toată omenirea a fost supusă morții.

Apoi a venit al doilea Adam, care este Hristos. Nimeni nu este ca El. Cineva a spus că El nu a fost Dumnezeu. Unic în felul Lui, s-a dovedit că El a fost Dumnezeu. Nimeni nu a trăit vreodată ca El. El a trăit într-o lume a Sa. El a fost născut în exteriorul domeniului firesc. Aleluia! El a fost însuși Creatorul care a devenit trup. Cine a putut spune vreodată ce a spus El? Cine a putut să facă vreodată ce a făcut El? Felul Lui unic a dovedit că El a fost Dumnezeu. Nici un prooroc, nimeni nu a putut face ceea ce a făcut El! Cine poate chema morții din mormânt? Cine poate porunci elementelor naturii să facă ce vrea el? EL a fost Dumnezeu. Cine ar putea să-i ia vreodată locul? Cine altcineva ar putea fi El decât cel desăvârșit, Dumnezeul nemuritor, Cel care a devenit trup și a locuit printre noi. Nimic nu se poate compara cu El. EL a trăit într-o lume a Sa. Nici un om nu a vorbit vreodată ca EL. Numai când deschidea gura, se întâmpla ceva. Era o mare diferență între El și toți ceilalți. Cineva a spus: „El a fost numai un bărbat obișnuit.” Eu contrazic aceasta. El a fost Dumnezeu. Aceasta a fost El. Nimeni nu a vorbit ca El, nimeni nu putea vorbi ca El, căci El însuși a fost Cuvântul viu, devenit trup, descoperirea plinătății lui Dumnezeu.

Eu recunosc că proorocii aveau mesajul lor. Ei l-au avut atunci și îl au și acum. Dar în El era descoperită plinătatea Dumnezeirii. El a fost Unicul. El a fost Acela care a trebuit să accepte aceasta imensă răspundere cu toată marea Lui putere. El ar fi putut să fie împăratul absolut peste întreaga lume. El va fi. Pentru sfinții Lui, El este deja de acum. Acolo stătea El! Un om care nu avea nici un loc unde să-și odihnească capul, deși El știa unde era peștele care a înghițit moneda. Care om ar fi putut transforma apa din vase în vin și să nu aibă

unde să-și odihnească capul? El trebuia să preia răspunderea care i-a fost dată. Care om ar fi putut chema pe cineva din mormânt, care murise de patru zile și era în putrezire? Nu s-ar fi putut salva El singur? Dar dacă ar fi făcut-o, atunci noi nu am fi fost răscumpărați. El trebuia să preia răspunderea. El a trebuit să preia sarcina ascultării de Cuvânt, în contradicție cu neascultarea lui Iona, care a ales scurtătura spre Thars. Dar Isus s-a pus pe drum spre Ninive, la neamuri, pentru a-și lua Mireasa. Eu sunt așa de bucuros că El o mai face și în seara aceasta. Și noi trebuie să ne confruntăm cu faptul că îi aparținem Lui și cele firești să fie luate de la noi.

Fiecare om trebuie să se confrunte cu aceasta și are o răspundere înaintea lui Dumnezeu. De exemplu, să-l luăm pe Noe, Moise, Ilie și toți ceilalți din epoca aceea; ei toți au trebuit să preia răspunderea. Ei trebuiau să o facă. Chiar pentru aceasta au fost trimiși în ceasul acela.

Priviți spre Noe, în acea epocă științifică. El trebuia să se confrunte cu ceva care nu putea fi dovedit științific. El a fost împotriva științei. De ce? El a spus; „Ploaia va cădea din cer.” Niciodată nu căzuse, până atunci, un strop de ploaie din cer. Vedeți, el trebuia să se confrunte cu aceasta. Dumnezeu a spus că va ploua. Credința fără fapte este moartă - dacă voi spuneți: Eu cred!” și nu procedați întocmai. Așa este cu mesajul. Dacă spuneți: „ Eu cred” , dar nu procedați întocmai, atunci la ce vă folosește? Vedeți, Noe a luat ciocanul și a început să construiască arca pentru a confirma lucrurile despre care vorbește. Așa trebuie să facem și noi. Noi trebuie să mergem la treabă și să dovedim credința noastră prin faptele noastre. Faptele noastre dovedesc credința noastră. Moise a trebuit să o facă și Ilie a trebuit să o facă. Fiecare prooroc a trebuit să preia răspunderea în epoca lui. Mulți dintre ei nu au procedat ca Iona. El a fugit, dar ceilalți nu au făcut-o.

Fiți atenți el trebuia să se ridice împotriva. Aici o aveți! Aceasta este tema noastră. Predică împotriva orașului acesta! Acesta este criteriul de măsurat. El nu s-a dus acolo pentru a le zice prietenilor: „Eu am venit ca să mă atașez de voi. Eu cred și vreau să vă spun ce trebuie să faceți. Eu am aici ceva și cred că trebuie să ne adunăm toți ca să facem una sau alta.” Nu, aceasta a fost o predică pe care el trebuia să o aducă împotriva lor. Dacă voi trebuie să predicați împotriva ... El trebuia să predice împotriva tuturor lucrurilor care erau acolo: „Ridică-te împotriva orașului, împotriva faptelor, împotriva bisericilor lor, împotriva proorocilor lor, împotriva predicatorilor lor, împotriva preoților lor, împotriva întregului oraș!” El trebuia să se ridice împotriva.

Noe a predicat împotriva epocii sale; împotriva bisericilor din timpul său. Moise a trebuit să se ridice împotriva oamenilor din timpul său, preoții, etc. El a predicat pe tot drumul prin pustie. La fiecare moment de răscruce, el i-a chemat pe oameni.

Ilie nu a fost iubit în timpul său, pentru că s-a ridicat împotriva epocii. Așa a fost. Ioan Botezătorul nu a fost iubit în epoca lui. El a predicat împotriva tovarășilor din timpul lui. El l-a mustrat pe împărat, domnitorul țării, care a luat de nevastă pe femeia fratelui său. Într-o dimineață el a trebuit să vorbească despre căsătorie și despărțire. El s-a ridicat împotriva și a spus: „Nu este corect că tu ai luat-o de nevastă.” Mai târziu, aceasta l-a costat capul. Dar el s-a ridicat și și-a îndeplinit datoria. El nu a luat o corabie spre Tars și să spună:” Irod, eu sunt de acord cu tine. Este în ordine. Atâta timp cât crezi că ea este o femeie drăguță și o nevastă bună, este în ordine. Fă mai departe așa!” O, DOAMNE, ai milă. Aceste cărpe! Cu acestea cureți numai farfuriile murdare.

Fiți atenți! Așa a fost cu Ioan. El nu a dat înapoi, ci a spus; „Nu este corect că ai luat-o de nevastă.” Desigur, El s-a ridicat împotriva. Ei nu au fugit de acolo. Ioan nu a făcut-o. El s-a confruntat cu acea stare. Moise a încercat o dată să fugă, ca Iona, dar Dumnezeu l-a adus înapoi. Mulți au vrut să se retragă, dar vedeți, dacă Dumnezeu v-a chemat și sunteți siguri că Dumnezeu este în mesaj, atunci nimic nu vă mai poate reține. Nici pe Iona nu l-a putut reține.

Amos a strigat atunci: „*Leul răcnește: cine nu se va speria? DOMNUL Dumnezeu vorbește: cine nu va prooroci?*” Cine poate altfel decât să proorocească, dacă vedeți că Dumnezeu arată anumite lucruri care se vor întâmpla, și lasă să fie exprimate? Când leul răcnește, tuturor le este teamă. Desigur! Dacă ați auzi odată un răcnet de leu în junglă! Voi poate îi auziți numai în cușcă, cum miaună. Dar voi trebuie să auziți odată cum răcnește un leu sălbatic. La o distanță de cinci sute de metri, pietrele cad de pe stâncă. Eu nu știu cum poate ieși un așa urlet din plămâni. El își apleacă capul în față și coama i se ridică; niciodată nu am mai auzit așa ceva. Când răcnește leul, este ca o salvă de tun. Cine nu s-ar teme? Se spune că moartea printr-un leu este foarte dureroasă. Mai întâi vă sperie de moarte. Mai întâi vă sperie de moarte înainte de a vă prinde. Vedeți, voi nu simțiți. El vă sperie cu răcnetul lui furios. În câteva secunde este peste voi.

El a spus: „Leul răcnește: cine nu se va speria? DOMNUL Dumnezeu vorbește: cine nu va prooroci?” Dacă vedeți că Dumnezeu face ceva, atunci voi spuneți: „Eu nu sunt un prooroc ... Eu nu vreau să fiu nici prooroc și nici fiu de

prooroc, dar DOMNUL Dumnezeu a vorbit, cine nu va prooroci?” Eu nu vreau să fiu nici prooroc, nici una sau alta; dacă recunosc că Dumnezeu face ceva, și eu o văd aici, în Cuvânt, că El a făgăduit-o, atunci cine poate să tacă și s-o rețină pentru sine? Desigur, El a făcut-o.

Noi nu ne putem ascunde după dogme și grupări care conduc la Tars. Noi nu vrem să mergem la astfel de comunități. Dar mulți fac așa, ca Adam, care a încercat să găsească un înlocuitor pentru a se prezenta înaintea lui Dumnezeu, după ce a știut că a procedat greșit, s-a ridicat împotriva adevărului și a continuat cu soția lui să facă exact ceea ce a interzis Dumnezeu. El a mers simplu mai departe și a făcut-o. Apoi el a observat că este gol; ea și el în grădina Eden. Ochii lor au fost deschiși; ei știau acum ce este corect și ce este fals. Apoi el a încercat să găsească un înlocuitor pentru a se acoperi pe sine. Așa se întâmplă și astăzi. Ei se scuză: „Dacă, dacă, dacă.” Așa este. Dar voi trebuie să priviți lucrurile drept în față, atunci ori este corect, ori este fals. Dacă este corect, atunci rămâneți cu aceasta. Dacă este pe dos, atunci îndepărtați-vă de aceasta! Aflați care este adevărul! Nu mai așteptați. Să stabilim acum care este adevărul și să rămânem cu el. Noi știm că acesta este adevărul.

Astăzi este de parcă pe toți oamenii din biserici i-a părăsit sinceritatea. Noi locuim într-o casă a unei surori scumpe, care vine la această adunare; poate este în seara aceasta aici. Ea închiriază această casă. Ea a fost așa de cumsecade și ne-a închiriat casa. Eu i-aș spune numele, dar ea nu vrea s-o fac. Ea a fost așa de drăguță cu noi, și eu nu vreau să-i spun numele. Dar ea este o doamnă foarte bună. În casa aceasta este un televizor. Noi locuim într-o casă cu două apartamente. Am o familie mare, cu câțiva copii. Acolo sunt multe paturi. Totul este strâmt și trebuie să te înghesui pentru a trece pe acolo. Acolo era un televizor. Duminică dimineață, copiii au văzut un program în care se cântau cântece creștine. Știți voi, ar trebui să ne rușinăm dacă nu am ști că există și un creștinism adevărat. Se pare că sinceritatea a dispărut. Este îngrozitor cum încearcă ei să cânte cântece creștine de slavă. Ei povestesc astfel de glume, încât nici unui marinar nu le poți spune, și spun lucruri pentru a se jigni unii pe alții. Se pare că toată sfințenia și-a pierdut locul în creștinism.

Eu merg la adunare și păstorul face de cunoscut că va avea loc o partidă de înot. Toate femeile merg acolo în costume de baie. Aceste femei vor avea un concurs de înot, apoi o întâlnire unde se mănâncă pui fripți, se joacă bingo și altele. Eu cred că adevărata sinceritate a dispărut din creștinism. Se încearcă să se treacă pe lângă toate acestea.

Când am venit aici, am observat că în zona aceasta rece, surorile purtau pantaloni scurți mai mult decât cele din partea mai caldă a țării. Așa este. Acolo unde este într-adevăr cald, nu poartă mulți pantaloni scurți. Dar aici unde este rece, o fac. Ei nu recunosc că este Satana. Nu este vorba despre comoditatea voastră, ar fi altfel la un bărbat. Eu sunt de părere că un bărbat care poartă așa ceva, este deja bolnav, dar el este trecut cu vederea. Dar trupul unei femei este dedicat și așa trebuie să rămână.

Oamenilor de astăzi, voi puteți vedea că două duhuri sunt la lucru. Unul este Duhul Sfânt, celălalt este un duh nesfânt. Fiecare om este stăpânit de unul din ele. Ambele duhuri sunt religioase. Aceasta este partea curioasă, că amândouă sunt religioase. Așa ca Esau și Iacov, amândoi au fost religioși; ca Abel și Cain, Isus și Iuda. Noi vedem astăzi, ambele părți sunt evlavioase. Vedeți, este același duh. Oamenii mor, dar duhul care-i conduce nu moare. El rămâne mai departe. Ambele duhuri sunt evlavioase. Unii se află în posesia Duhului Sfânt, au o viață curată și umblă în sinceritate. Pentru nimic în lume nu v-ar face rău sau să vă acuze. Ei fac totul ca să vă ajute. Ceilalți sunt așa de drăguți cât pot de bine, dar la ei observăm contrariul. Dar ambele duhuri sunt religioase. Unul este Duhul Sfânt, celălalt duhul nesfânt. Observați, chiar dacă susțin că sunt religioși, totuși ei râd de voi și vă numesc „troținete sfinte”. Ei fac tot ce pot. Ei ignoră Cuvântul neschimbător al lui Dumnezeu, de parcă nu ar fi fost scris niciodată. Vedeți, voi puteți să spuneți: „Eu sunt botezat, eu am Duhul Sfânt”, apoi stați acolo cu o țigară și fumați, zicând: „Da. eu am Duhul Sfânt.” Sau: „Nu este pe dos să bei puțin. Eu nu cred că dăunează.” Dar Dumnezeu gândește altfel despre aceasta. Voi trebuie s-o vedeți conform Cuvântului Său. Ei o refuză.

Cum s-a apropiat bărbatul acela mic, atunci când David a trebuit să părăsească tronul. David urca Muntele Măslinilor și a privit înapoi. Acest bărbat mic a venit și l-a scuipat. Sutașul a spus: „De ce să scuipi câinele acesta mort pe domnul meu, pe împăratul?” David a spus: „Lasă-l în pace.” Vedeți, el l-a scuipat. Circa optsute de ani mai târziu, L-au scuipat pe Fiul său, pe Isus Hristos. Astăzi din nou Îl scuipă, fără teamă, indiferenți. Ei își întorc capul, pleacă și îți râd în față. Ce este? Ei se află pe drumul spre Tars. Din cauza Domnului ne ridicăm împotriva a tot ce este rău. Împotriva păcatului. Împotriva a tot ce este pe dos.

Gândiți-vă, noi trebuie să răspundem pentru aceasta. Acei care au scuipat fața lui Hristos, au trebuit să răspundă pentru aceasta. Când s-a întors David din exil, unde se afla ca refugiat, acest bărbat s-a aruncat pe fața lui și a

cerut milă... Când a trecut David pe acolo, el l-a scuipat, dar acum când s-a întors, el vroia să-i ude picioarele cu lacrimi. Într-o zi cei ce L-au străpuns pe Isus, Îl vor vedea. Cei care Îl străpung astăzi, o vor vedea. Într-o zi El va reveni. Gândiți-vă la Apocalipsa 22. El cere ca fiecare cuvânt pe care L-a scris să fie respectat.

Noi știm că prezența Lui este aici. Este confirmată. Noi o avem. Noi ne încredem că El va continua să-i confirme prezența în săptămâna viitoare, astfel ca bolnavii să fie vindecați și lucruri minunate să se întâmple. Noi nu vrem ideile populare, noi vrem adevărul. Noi nu vrem să susținem nimic altceva decât ceea ce a confirmat Dumnezeu ca adevăr. Fii sigur că păcatele tale te vor găsi, întotdeauna. Dacă aceasta nu se întâmplă aici, atunci te vor găsi la judecată. Cândva te vor ajunge. Așa este.

Dacă sunteți creștini adevărați, chemați așa ca Iona, atunci Dumnezeu v-a plătit deja călătoria. Coborâți din vaporul care merge la Tars. Dumnezeu v-a destinat pentru viața aceasta. Desigur, dacă tu ești un adevărat copil chemat de Dumnezeu, atunci vino la Hristos. Veniți înăuntru, în plinătatea Lui. Pentru care locaș este plătită călătoria voastră? Pentru Ninive, nu pentru Tars. Voi sunteți hotărâți dinainte. Corabia este gata de plecare. Numai un lucru trebuie făcut, să vă urcați. Numai dacă Îl aveți pe Dumnezeu în voi, aveți pace.

Așa cum a spus nepotul meu, care merge de zece ani încolo și înapoi. El merge la biserica catolică și ascultă ce spune așa-zisul „sfântul părinte”. Apoi din nou acolo și dincolo. Ce a obținut prin aceasta? El încă flămânzește și însetează. I-am spus: „Locul tău este aici la altar, fiule.” O altă cale nu există. Dacă Dumnezeu vine după voi, atunci renunțați și veniți la El.

Gândiți-vă, Dumnezeu era în corabie. Dumnezeu era în furtună. Dumnezeu era în pește. Indiferent unde se ducea Iona, Dumnezeu era acolo. Dumnezeu este acolo. El va merge după voi. De ce mai așteptăm? Să începem corect această trezire. Ce mai așteptați? Noi credem că venirea DOMNULUI este aproape. El va avea o Mireasă care va fi pregătită. Noi nu vrem o corabie spre Tars. Noi mergem la Ninive. Noi mergem spre slavă. Amin! Așa este. Noi mergem acolo unde Dumnezeu binecuvântează. Asta vrem noi să facem.

Mergeți cu inima voastră în prezența lui Dumnezeu. Nu numai mâinile noastre, ci și inimile noastre le închinăm lui Dumnezeu, până când El ne străpunge cu razele slavei Sale și bunătatea Lui este adusă în noi, ajunge la coacere și devine realitate în noi, ca să le putem arăta celorlalți că Isus Hristos trăiește. O, așa vrem noi să fim.

Gândiți-vă la aceasta! Indiferent unde mergea Iona - Dumnezeu era în corabie; Dumnezeu era în furtună; Dumnezeu era în pește; El a rămas cu Iona până când s-a împlinit voia Lui. Dacă El merge după voi, atunci vă puteți ascunde acolo sau dincolo, dar nu vă veți simți bine până când nu faceți ceea ce a stabilit El de la început pentru voi. Să nu fugiți din prezența lui Dumnezeu! Puneți-vă la dispoziția Lui. Voi credeți că este adevărul. Dacă este adevărul, atunci merită să trăiești și să mori pentru el. Dacă El vi l-a confirmat ca adevăr, atunci nu ne putem îndepărta de acesta. El va fi acolo. Nici voi nu puteți face aceasta.

El l-a ales pe proorocul Său să meargă acolo și să aducă mesajul. El ar fi putut să trimită un alt prooroc, dar El l-a ales pe Iona. Nici chiar Ilie nu ar fi putut-o face, nici Ieremia și nici Moise. Iona trebuia să meargă la Ninive. Asta era. El l-a însărcinat și i-a spus să meargă. Dacă El spune: „Du-te acolo! Iona, du-te la Ninive”, atunci nu putea merge nimeni altcineva și să o facă, decât Iona. Dacă Dumnezeu vă spune ceva, atunci voi trebuie s-o faceți, nimeni altcineva. Noi trebuie să acceptăm răspunderea, trebuie să mergem și să o facem.

Noi credem că trăim în ceasul în care Dumnezeu face ceva. Noi credem că trăim acum în mijlocul acestor lucruri. Eu cred că în seara aceasta predic unei adunări care așteaptă să ajungă la coacere, gata pentru seceriș. Cred aceasta din toată inima. Vreau să spun că acum este așa cum a fost întotdeauna.

Noi credem că a sosit ceasul în care se îplinește Ioan 14:12. Noi credem că Maleahi 4:5 trebuie să fie deja împlinit. Noi credem că Luca 17:30 trebuie să fie deja împlinit. Noi credem că toate făgăduințele pe care El le-a dat pentru aceste zile, trebuie să se îplinească. Noi credem că trebuie să se îplinească. Noi credem că le vedem cum se împlinesc. Așa este.

Încetați să mai fugiți! Să nu vă îndepărtați din prezența Lui! Mișcați-vă înăuntru, în prezența Lui! Așa este. Eu știu că este dorința voastră să faceți aceasta. Eu am văzut aici mașini din Texas și Louisiana și de peste tot. Noi nu am venit aici ca să fugim din prezența Lui, ci ca să ne grăbim în prezența Sa. Veniți înapoi! Încetați să mai fiți un Iona. Dacă v-ați întrebat pe ce cale să mergeți și ce trebuie făcut, atunci veniți astăzi cu noi în corabie. Noi suntem pe drum spre Ninive, pentru a ne ridica glasul. Noi să lăsăm să plece corabia care merge spre Tars; dacă alții vor să meargă cu ea. Noi avem o datorie față de Dumnezeu. Acesta este mesajul pentru care suntem răspunzători.

În seara aceasta este numai o scurtă introducere la ceea ce vreau să exprim- restul va fi săptămâna viitoare. Fraților, eu sunt răspunzător numai pentru un mesaj. Voi predicatorilor, care stați aici, eu nu sunt aici că să vă rănesc. Și voi, bărbați și femei, eu doresc să vă gândiți asupra temei care va urma și anume, despre căsătorie și despărțire. V-am spus toate aceste lucruri ca să înțelegeți că sunt răspunzător doar înaintea lui Dumnezeu. Pe de altă parte, sunt răspunzător față de voi ca să vă spun adevărul. Eu nu vă voi spune altceva decât adevărul, atâta timp cât Dumnezeu mă lasă să știu ce este adevărul. Voi vorbi doar dacă știu adevărul, altfel nu voi spune nimic. Dar eu cred că Dumnezeu îmi arată adevărul despre căsătorie și despărțire. Eu cred că El mă va ajuta să o prezint.

Dumnezeu mi-a pus pe inimă și alte mesaje pe care vreau să le aduc. (Fr. Branham amintește unele teme despre care a vrut să vorbească în timpul săptămânii). Doresc ca adunarea să înțeleagă că eu sunt aici ca să slujesc. Unii dintre voi merg înapoi în biserici și spun: „Fratele Branham a spus asta și asta.” Eu sunt dator unui mesaj care mi-a fost dat de Atotputernicul Dumnezeu. Așa cum stau în seara aceasta aici, Dumnezeu știe că este adevărul ceea ce s-a întâmplat acolo, la fluviul Ohio. Poate sunt aici oameni care au fost prezenți când s-a pogorât îngerul DOMNULUI acolo, în anul 1933 și a spus ce va face la răscrucea cu Spring Street. Dacă sunteți străini aici, atunci puteți să mergeți în acel loc. Acolo, la capătul străzii „Spring Street”, când mergeți la fluviu, acolo s-a întâmplat. A fost în anul 1933, sunt deja peste treizeci de ani de atunci. Cum a împlinit El totul ce a zis! Noi am ieșit să aducem mesajul, am văzut cum au fost vindecați orbi, ologi, paralizați și bolnavi de toate felurile, chiar și unii morți, a căror moarte fusese confirmată, au fost înviați. Oamenii care au murit au venit din nou la viață și multe alte lucruri s-au întâmplat.

Dacă este adus un mesaj, se întâmplă semne și minuni, și totuși oamenii țin tare de crezurile lor vechi care nu vin de la Dumnezeu. Dumnezeu nu este obligat să facă aceasta, dar El vrea să vă atragă atenția la ceva. Când Isus și-a început slujba, El a vindecat bolnavii și a făcut lucrări mari. Isus face aceasta întotdeauna. Moise, toți ceilalți, și Isus, au făcut-o. Când El a fost aici pe pământ, a făcut-o, și El face același lucru și astăzi. Dacă El începe adunările de trezire atunci El lucrează prin minuni și semne mari. Dar dacă după aceea, voi mai aveți învățătura veche, atunci ceva nu este în ordine, căci trebuie să vină la iveală ceva nou.

Când a început Isus, L-au considerat ca fiind un rabin bun. El a putut merge oriunde să predice, atâta timp cât a vindecat bolnavii. Ei au vrut să-L

aibă peste tot dar într-o zi El a spus: „EU și Tatăl una suntem.” Frate, după aceea nu au mai întrebat de El. Când El a spus: „*Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.*”, din ziua aceea nu a mai fost popular.

Ei au spus: „Bărbatul acesta este un vampir. El este Belzebul, de aceea face lucrurile acestea. El a putut spune viitorul. El a văzut gândurile lor și le-a recunoscut: El este un vrăjitor.” Dar ce a fost? El a fost Cuvântul lui Dumnezeu descoperit în ceasul acela. El a fost conștiincios. El a spus: „EU fac numai ce-i place Tatălui Meu. O, Dumnezeule, ajută-ne pe toți să facem același lucru: ce-l place Tatălui. Eu sper că voi toți înțelegeți. Dacă voi nu sunteți de acord cu aceste mesaje, atunci gândiți-vă și aveți măcar atâta respect pentru faptul că eu am o răspundere și eu nu fug la Tars. Eu sunt pe drumul meu spre Ninive. Eu trebuie să predic. DOMNUL să vă binecuvânteze pe voi toți.

Să ne plecăm capetele pentru un moment. Eu nu vreau să vă rețin mai mult, dar eu vreau să știu în seara aceasta dacă este cineva aici, care nu este în Hristos așa cum trebuie să fie. Voi vreți aceasta, voi cereți aceasta. Vreți să vă ridicați mâna și să spuneți: „Frate Branham, roagă-te pentru mine”? Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Priviți mâinile! Voi spuneți: „Frate Branham, eu sunt aici, eu vreau să vin mai aproape de Dumnezeu. Mâinile voastre sunt ridicate, la fel și ale mele. De aceea sunt aici. Eu flămânzesc la fel ca și voi.

Cu câteva zile în urmă s-a întâmplat ceva puternic. Acum știu ce este de făcut. Eu mă rog ca Dumnezeu să vă dea înțelegerea. Dacă mai este vreo întrebare în gândurile voastre, atunci trebuie să fie undeva răspunsul. Rugăciunea mea se îndreaptă spre Dumnezeu, ca El să vă răspundă la întrebări în acest timp.

Dacă sunteți bolnavi, fie ca Dumnezeu să vă vindece. Noi vom avea adunări de vindecare. Noi ne vom ruga pentru bolnavi. Vom face tot ce putem pentru a vă ajuta. Faceți și voi totul ca să ne ajutați. Noi vom lucra împreună și ne vom încrede în Dumnezeu, că El ne va da adunări mari.

Dumnezeule, Tatăl nostru, aceste puține cuvinte sunt acum în mâinile Tale. DOAMNE, ele au fost exprimate. Eu trebuie să port răspunderea pentru ele. Cuvintele nu pot muri niciodată. Ele sunt recepționate și merg în jurul pământului. Într-o zi, mă voi întâlni cu toate. Eu recunosc aceasta, DOAMNE. O spun cu o sinceritate adâncă.

Dumnezeule scump, mă rog în seara aceasta pentru fiecare în parte, pentru copiii Tai. O, Dumnezeule, eu cred că ei vor înțelege și întrebările lor vor primi răspuns înainte de sfârșitul acestei săptămâni. Îngăduie, DOAMNE.

Sunt câțiva aici, Tată, care nu Te cunosc ca Mântuitor, sau care nu sunt încă umpluți cu Duhul Sfânt. Fie ca în seara aceasta să se întâmple. DOAMNE, eu nu pot nici să umplu pe cineva cu Duhul Sfânt, nici nu pot mântui pe cineva. Pot numai să le spun ce ai spus Tu: *„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!”*

O, Dumnezeule, mă rog ca Tu să le dai o foame mare în inimile lor. Mulți, DOAMNE, sunt flămânzi. De ce ar veni ei atunci sute de kilometri pe străzi cu gheață și în ploaie, peste munți și pustie, pentru a veni într-un astfel de loc și să stea aici? Apoi mă gândesc la ceea ce ai spus Tu: „Oriunde va fi stârvul, acolo se vor aduna vulturii.” Hrănește-ne DOAMNE, cu mâna Ta divină. Dă sufletelor noastre ceea ce au într-adevăr nevoie. Noi însetăm după Tine, o, Tată. Noi suntem acum în mâinile Tale.

Fie ca marele Duh Sfânt, care s-a pogorât în ziua aceea, acolo, pe munte, să străpungă inimile noastre cu bunătatea și mila Lui și să ne dea înțelegerea corectă, aceasta este rugăciunea mea. Tată, noi recunoaștem că de aceasta avem nevoie, de o înțelegere corectă; căci dacă nu știm ce trebuie să facem, atunci cum să știm cum trebuie să facem? Noi avem nevoie de înțelegere, așa cum Daniel a citit scrierile proorocului Ieremia și a ajuns să le înțeleagă. Tată, noi am primit înțelegerea prin Scripturile inspirate de Duhul Sfânt, așa cum ni le-a descoperit El în ceasul acesta. Potolește foamea pe care o avem, DOAMNE. Noi ne predăm Ție și Te rugăm pentru aceasta, Tată, spre slava Ta, în Numele lui Isus Hristos.

Noi ne plecăm capetele, în timp ce sora noastră cântă cântarea: „El îmi va da har și slavă și va merge cu mine tot drumul.” Doresc ca voi să vă rugați în liniște și să-L rugați pe Tatăl ceresc ca El să vă dea în seara aceasta de ce aveți nevoie.

Frate scump, soră scumpă, El este așa de aproape de voi ca și mâna voastră. Voi mă credeți și în alte lucruri, credeți-mă și în aceasta! El este aici pentru a vă da ce aveți nevoie.

O, în ultimele săptămâni am fost așa de flămând și însetat duhovnicește, mi-a fost așa de dor de voi! De aceea, am spus: „Billy, haide să mergem acasă.” Meda a spus: „De ce vrei să te duci înapoi în regiunea aceea rece, Bill? Tu răgușești imediat. Tu vii afară, răcești la cap și răgușești așa de tare, încât abia mai poți vorbi.” I-am spus: „Eu nu știu.” Îl văd acolo pe prietenul

meu, Charlie Cox. Am spus: „Mie mi-e dor să-l aud pe Charlie Cox spunând: „Veverița cea mică s-a cățarat acolo sus pe copac”. Mie mi-e așa de dor să-l aud.” Pur și simplu vreau să vin la voi.

Știu că fratele meu, Banks, a fost foarte bolnav. Nu demult l-am văzut într-o vedenie. El era pe spate și eu nu știu, dar el aproape că era plecat dintre noi. Eu vă observ pe voi toți. Cu câteva seri în urmă, am venit la adunarea internațională a oamenilor de afaceri; bătrânul tată Shakarian, tatăl lui Demos, ședea de obicei și aștepta până intram înăuntru. Apoi zâmbea și îmi făcea cu mâna. De data aceasta nu mai era acolo. El s-a dus acasă. Apoi a trebuit să mă duc la familie cu „AȘA VORBEȘTE DOMNUL!”, că și fiica lor, Florence, va muri. Eu o văzusem într-o vedenie. Eu știu că ea va trece dincolo. Am spus: „Rugați-vă! Rugați-vă numai!” Voi știți, un prooroc a primit însărcinarea să-i spună împăratului să-și pună casa în ordine. Dar acela s-a rugat și El i-a prelungit viața cu cincisprezece ani. Eu am spus: „Rugați-vă!”

Am venit înapoi, mă aflam aici, la masă, într-un restaurant. Un bărbat a venit și m-a întrebat: „Nu ești tu, Billy Branham?” El nu m-a recunoscut. Deoarece chelisem, purtam o perucă pentru a preveni răgușeala. El a venit la mine și a spus: „Eu am crezut că te cunosc, Billy.” Am spus: „Da, cine ești tu?” El a răspuns: „John Warman.” Eu am întrebat: „Cum îi merge lui Dip?” El mi-a spus: „Billy, el a murit.”

M-am dus prin tribunal să-mi plătesc taxele. Acolo, o femeie a strigat după mine: „Ai știut că John a decedat?” Eu nu am cunoscut-o pe acea femeie. Mie mi-a fost penibil. Apoi ea a spus, deși eu nu știam cine este ea: „Mai știi noaptea aceea întunecată, când fluviul a trecut peste mal și a luat casele de acolo, de pe strada Chestnut și tu ți-ai riscat viața și ai intrat într-o casă pentru a salva o femeie cu cei doi copii?” Am întrebat: „Ești tu aceea?” Ea a răspuns: „Eu sunt aceea femeie”.

Ea a strigat pentru copilul ei; voi știți povestea vieții mele. Ea a spus: „Cel mai tânăr este căsătorit și are o familie”. Ea era bătrână și căruntă. Și eu sunt bătrân. Unul după altul suntem chemați.

Noi avem adunări și lipsește unul sau altul. Într-o zi nu vom mai fi toți aici, dar frate, soră, există un loc unde ne vom aduna. Haidem să fim siguri că suntem corecți. Fie ca cunoștința noastră despre Dumnezeu și alte lucruri să nu fie degeaba. Haideți să credem cu toții!

Tată, ei sunt în mâinile Tale. Eu sunt în mâinile Tale, o Doamne. Noi suntem acum aici, să ne închinăm, înainte de adunările care vor începe mâine seară. Ne vei ajuta, Doamne? Fie ca discuțiile noastre să se îndrepte mereu

spre Tine, la fel inimile și gândurile noastre. Ține-ne în pacea deplină. În Biblie este scris: „Nu te bizui pe înțelepciunea ta”. Noi nu vrem înțelepciunea noastră, noi vrem înțelepciunea Ta. Dă-ne această înțelepciune! Fie ca trezirea să vină în sufletul nostru, până când cei adunați sunt o inimă și un suflet, într-o deplină concordanță. Îngăduie, Tată. Îngăduie aceste lucruri, în timp ce ne rugăm, în Numele lui Isus Hristos.

Isuse, trage-mă spre cruce, acolo unde curge izvorul,
Care se revarsă liber acolo pentru mântuirea păcătoșului.
Tot spre cruce, tot spre cruce,
Toate dorințele mele să meargă,
Până când înaintea tronului lui Dumnezeu
Voi sta triumfând.

O, Dumnezeule, dacă sunt aici unii care simt că trebuie să vină acum și să îngenuncheze la altar, atunci să o facă. Vreți să veniți și să spuneți: „Eu nu sunt unde trebuie să fiu, DOAMNE. Eu doresc să mă închin din nou. Eu vreau să o fac în seara aceasta, DOAMNE.” Voi toți sunteți bine veniți. Noi suntem aici să ne rugăm pentru voi.

Tot spre cruce, tot spre cruce,
Toate dorințele mele să meargă,
Până când înaintea tronului lui Dumnezeu
Voi sta triumfând.

Fiecare să se roage din adâncul inimii. Uitați timpul. Noi ne plecăm capetele în prezența Lui. Această doamnă strigă: „Eu te iubesc, Isuse.” Gândiți-vă la aceasta - chiar dacă voi ați fost mântuiți cu mulți ani în urmă și voi vă amintiți ce plăcut a fost pentru voi - în seara aceasta El este tot așa de plăcut.

Să ne rugăm, fiecare în felul lui. Noi vrem să ne închinăm din nou lui Dumnezeu, să ne predăm din nou DOMNULUI.

Scumpe DOAMNE Isuse, Tu ești izvorul mângâierii mele, ești mai mult decât viața mea. Pe cine am eu pe pământ în afară de Tine, sau în cer decât pe Tine? Dumnezeule scump, noi ne rugăm acum ca mila și harul Tău să se pogoare peste fiecare dintre noi, o, DOAMNE. Noi suntem adunați aici, în jurul altarului. Mulți nu au putut veni. Tu te întâlnești cu ei pe scaunele lor. Indiferent ce îți aducem, Doamne, Tu ești gata să primești. Dacă noi îți dăm timpul nostru, talentul nostru, Tu le primești. Dar DOAMNE, Dumnezeul nostru, în seara aceasta vrem să mergem dincolo de acestea. Noi aducem ca jertfă tot ce avem. Tot ce sunt, ce voi fi, totul este în Tine, o, DOAMNE. Noi ne rugăm ca Tu să iei aceste rugăciuni în inima Ta. O, DOAMNE, dă-ne această adâncime mare a

Duhului Sfânt ca viața noastră să fie transformată, căci noi vedem că suntem la sfârșit. Nu mai poate dura mult. Zi de zi vedem că rudenile noastre sunt luate, tineri sau bătrâni. Noi știm că în curând se va bate și la ușa noastră. În seara aceasta, DOAMNE, în timp ce suntem cu mintea întreagă, șezând aici sau în genunchi sau în picioare, indiferent în ce poziție ne aflăm, primește-ne DOAMNE, Dumnezeuul nostru. Ia-mă, DOAMNE. Eu nu sunt nimic, dar indiferent ce sunt, DOAMNE, dacă ai nevoie de mine, eu mă predau Ție.

Eu mă rog, Dumnezeule scump, pentru fiecare dintre ei, pentru acești oameni scumpi, pentru care am mijlocit acolo, în munții din Arizona, o, DOAMNE, și am plâns. Aici sunt ei, în genunchi la altar, împreună cu noi în seara aceasta, se roagă și își predau viața lor. Noi Te iubim, Tată, mai mult decât. propria noastră viață. Noi Te iubim mai mult decât iubim familia noastră. Noi Te iubim mai mult decât pe nevastă, copii, tată, mamă, soră, frate, bărbat, femeie. Noi Te iubim, DOAMNE Isuse. Fă ca aceasta să devină realitate în inimile noastre, DOAMNE. Varsă untdelemnul bucuriei în sufletele noastre, o, Doamne. Dăruiește-ne o baie a Cuvântului, să fim spălați prin Cuvântul Tău, să împărțim corect adevărul.

DOAMNE, în seara aceasta sunt mulți aici care nu au încă claritate asupra temelor acestea importante. O, Dumnezeule, deschide izvorul Tău în casa lui Dumnezeu, pentru a fi curățiți. O, Dumnezeule, eu mă rog, ca Tu să ne speli și să ne cureți în sângele Tău și să ne faci ființe noi. Dă-ne har și putere ca să aducem Cuvântul adevărului conform descoperirii divine a lui Isus Hristos. Fie ca El să apară înaintea noastră, DOAMNE. Fie ca El să vină și să ne ierte păcatele, să vindece bolile noastre și inimile noastre flămânde să fie umplute cu mesajul mării bucurii, ca Evanghelia să fie descoperită în viețile noastre. Binecuvântează fiecare păstor, fiecare conducător de cântări, fiecare învățător duminical, binecuvântează-ne pe noi toți împreună, DOAMNE, căci noi Te iubim cu adevărat. Noi suntem ai Tăi, o, DOAMNE, și ne închinăm Ție, în Numele lui Isus Hristos. Folosește-ne acum după voia Ta.

Nu vă simțiți acum minunat? Să ne ridicăm mâinile și să-L slăvim, fiecare în felul lui. DOAMNE Isuse, Tu Trandafirul din Saron, Crinul din vale, Steaua dimineții, cel mai frumos din zecile de mii, Tu ești izvorul vieții mele, mai mult decât viață pentru mine. Cum Te iubim pe Tine! Eu simt că va veni ceva în care vom intra. Credeți numai. Eu cred că proorocesc. Mulți care mai sunt triști în inimile lor, vor deveni bucuroși. Tainele cele mari vor fi descoperite. Oamenii care sunt triști, vor fi plini de bucurie.

Tot spre cruce, tot spre cruce,

Toate dorințele mele să meargă,
Până când înaintea tronului
Voi sta triumfând.

Ioan, când era prea bătrân să predice, a strigat din toată puterea:
„Copilașilor iubiți-vă! Iubiți-vă unii pe alții!” Să nu lăsați să vină nimic printre voi.
Țineți-vă departe de toate, indiferent ce este, înfrunțați lucrul respectiv. Noi
suntem pe drum spre Ninive. să nu vă urcați în corabia spre Tars, care vă ia din
adunare. Să mergem spre izvorul binecuvântărilor lui Dumnezeu. Eu cred că
noi le vom primi. Eu cred, Tată.

Te simți mai bine, soră? Asta este bine. Văd cu plăcere că sunt născuți
copii. Mă gândesc la anii din urmă, când pe același teren sute de oameni au
fost născuți în Împărăția lui Dumnezeu. Noi nu am știut aceasta, când am
început să construim această adunare cu 80 de cenți în buzunar. O, El a vorbit:
„EU, DOMNUL, am plantat. EU ud zi și noapte.” El a făcut aceasta. Dumnezeu
să vă binecuvânteze.

Să nu uitați slujba de mâine seară care va avea loc în auditoriul școlii.
Cineva va fi aici și vă va arăta drumul. Dacă îl iubiți, atunci spuneți Amin. Nu
este El minunat?

Eu sunt la mal și cânt cântarea veche:
Eu stau pe malul furtunos al Iordanului,
(Gândiți-vă! Sunt mai mult de treizeci de ani de atunci)
și arunc o privire cu dor
după țara frumoasă și veselă a Canaanului,
unde se află proprietatea mea.

Mulți dintre cei pe care i-am botezat în după masa aceea, sunt acum
acolo. Ei stăteau acolo și au văzut cum s-a pogorât steaua dimineții din cer, s-a
mișcat în cerc și s-a spus: „Așa cum a fost trimis Ioan Botezătorul înaintea
primei veniri a lui Hristos, așa va merge mesajul tău înaintea celei de-a doua
veniri a lui Hristos.”

Cum să inventezi așa ceva? Dar Cuvântul lui Dumnezeu este adevărat.
Îngerul Cuvânt. Noi trăim în prezența Împăratului cel mare. Dumnezeu să vă
binecuvânteze.

În timp ce ne plecăm capetele, îl rog pe fratele Neville, păstorul nostru
iubit, să vină aici și să se roage cu noi în încheiere. Dumnezeu să te
binecuvânteze, frate Neville. Amin!